

Leesfragment *Poppy en Eddie en Manon en Roy Harper*:

Ook een uitzonderlijke man heeft 's ochtends wel eens moeite om uit bed te komen. Het lukte en ik handelde de routine af, van baden tot yoghurt eten, van het tanden schrobben tot de zon vervloeken. M'n bodyguard Jerry Nüttbaum arriveerde en ging zitten in de kamer die hij huurt in m'n huis. Achthonderd euro huur betaalt hij, en hij verdient bij mij tweeduizend euro, zodat hij nog twaalfhonderd euro overhoudt, de uitvreter. Ik haalde het manuscript van *De dood en de dood* door de papiervreter. Alweer een roman die ik aan de hyena's voerde. Men zegt wel eens dat ik veel schrijf, en dat is waar, maar men zou beter ook eens zeggen dat ik veel van wat ik schrijf voortijdig weggooi, want dat is evenzeer waar. Men zegt maar wat, en wat mij werkelijk drijft, wie ik in wezen ben, en hoe ik het allemaal overleef, dat weet niemand behalve ik, niet eens m'n ex-vrouw en m'n ex-lief weten het, en die zijn allebei, zonder dat ze het beseften allicht, tot in de kern van m'n ziel doorgedrongen, waarna ze onverrichter zake weer terugkeerden naar het oppervlak van de bevattelijke wereld. Ik ben de eerste die mezelf tot krankzinnige gek heeft uitgeroepen, en ik zal hoogstwaarschijnlijk ook de laatste zijn, wat me op het eerste gezicht heel normaal maakt. Jerry kwam uit z'n kamer en vroeg of hij even weg mocht, naar de dierenwinkel, om een nieuwe gifslang te kopen.

'Wat is er met de oude gebeurd?' vroeg ik.

'Haar gif was definitief op,' zei hij, 'en dus heb ik haar de kop ingeslagen.' Uit een katoenen zak haalde hij een slangenlijk, en de kop was verbrijzeld.

'Vooruit dan maar,' zei ik, 'en niet te lang weg. Als er klanten vóór jou zijn in de dierenwinkel, kruip dan maar voor, en als iemand daarover klaagt sla je hen bewusteloos, ofwel zeg je dat je gestuurd bent door Herman Brusselmans. Dé Herman Brusselmans.'

'Oké, baas,' zei hij, en hij verdween. Ik dacht aan m'n exlief en miste haar en miste het gevoel dat ik onmisbaar was in haar leven, althans tot ze me liet vallen als een verzwaarde baksteen. Zou ze me desondanks nog steeds missen? Op die vraag is het antwoord moeilijker dan op de vraag hoeveel engelen er kunnen plaatsnemen op de scheet van een mug.

Nu ik niet meer behoefde verder te schrijven aan de roman *De dood en de dood* begon ik aan een andere roman, getiteld *Zeik en de moord op de poetsvrouw van Hugo Claus*, waaraan ik ooit al was begonnen, doorschreef tot pagina 46, deze pagina's verscheurde, later opnieuw aan deze roman begon, en van die versie 64 pagina's verscheurde. Nu begon ik er voor de derde keer aan, bij pagina 1, waarop inspecteur Jean-Pierre Zeik en z'n collega's om de verveling te verdrijven naar een receptie gaan. Het is allemaal bezopen, nietszeggende shit, en dat maakt het wel eens de moeite waard om ermee door te gaan. De telefoon ging. 'Anoniem' stond er op het scherm. Toch nam ik op. 'Met wie?' zei ik. 'En belangrijker nog: had je niet beter naar iemand anders kunnen bellen?'

'Ja, misschien wel,' zei de stem van een oude vrouw, en ze legde neer. Dat deed ik ook. De oude vrouwen die naar mij bellen en in wezen liever naar iemand anders hadden gebeld zijn bijna niet meer te tellen.

Er zat een gat in m'n hart zo groot als m'n hart. Ik stopte met schrijven. Ik zou eigenlijk moeten schrijven aan de roman *Poppy en Eddie en Manon en (...)*, maar de hoofdpersonages Poppy en Eddie en Manon zouden te weinig aanwezig zijn, en daarom zou ik op z'n minst die roman een andere titel moeten geven. Een fictieve titel. Een titel om mee te spotten. Een compleet van de pot gerukte, ridicule, door de apen volgekotste titel. Het loopt door elkaar, het water en wat vloeit, de grond en wat erin rust, de lucht en wie 'm weigert in te ademen maar niet anders kan. Poppy en Eddie verwijlen op Ibiza en als ze terugkeren vertrekken ze weer, naar Ibiza, of naar elders, alleszins naar waar ik niet ben. Manon, m'n ex-lief, is ex geworden omdat ze me verlaten heeft en ik haar. Meer ex kun je na een tijdje niet zijn, hoewel ik in dit geval voor omkering wil kiezen, en schrik heb dat Manon het niet wil. Ik ben van huis uit een man die worstelt, vecht en wil winnen, en het verlies met grootheid draagt. Verliezen kun je leren door gewenning. Ik stak een van de weinige sigaretten op, de eerste van die dag, waar moet dat eindigen, dat ik stóp met roken, dat houd je toch niet voor mogelijk, waar moet het heen.